

SZÖVEG –
NAGY ISTVÁN

SOROZAT –
FÉRFI SZAKASZ

VÉDŐBESZÉD

Nehezen szoktam le a rendről. Jó pár évembe beletellett. Én is, mint minden függő, a leszokással járó klasszikus tünetegyüttest produkáltam. Az önuralom részleges elvesztése, szapora légzés, ingerültség. Mára állapotom stabilizálódott, évek óta tünetmentes vagyok.

♦ Úgy lépek be lakásunk ajtaján, hogy fikarcnyit sem hoz ki a sodromból, ha egy-két iskolatászkán kell átbukdácsolnom. Kezem sem remeg, ha kamaszlányaim ruhadarabjainak melankolikus, gyúrt magányát látom nappalink közepén. Az sem térít le pályámról, ha a fiúk szobájában az ősrobbanás utáni pillanatok térstruktúrája rajzolódik ki az érdeklődésük perifériájára sodródott játékaikból. Színes legódarabkák milliárdjai szóródnak szét ebben a négy fallal határolt univerzumban, keveredve kisautókkal, számítástechnikai alkatrészekkel és olyan taneszközökkel, amiket a sebtében, hasalva megírt leckeírás után úrszemétként hagytak maguk után. Kezem már a kilincsen, zárnám ki magamat e fiúenergiáktól sugárzó térkubusból, ha az ajtószárny és a küszöb közé szorult legókockák fizikai akadályt nem képeznének.

A konyhába lépve absztinens magabiztosságom alábbhagy, térdem kissé megremeg. Reggeli rohanásban hátrahagyott müzlis tálak peremére száradt kukoricapehely-darabkák és a sebtében elkészített vacsora mosatlan lábosai térben és időben összezsúsznak. Megadom magam a kísértésnek, odalépek a mosogatómedencéhez, megnyitom a csapot, mosószerrel nyomok a szivacsra, és ahogy a kellemes meleg víz végigcsorog a kézfejemre, elmélázok. Képzetelem vetítővásznára egy bírósági tárgyalóterem képe vetül. Feleséggel kéz a kézben, középen állunk. Az esküdtek székében csupa köztisztelőben álló ember, ismerős, barát, akikre mindig irigykedve néztünk fel. Ők ott fent, a Rend piedesztálján, ahova lépcső nem vezet. Egyszerre állunk ott vádlottként, és látjuk el az (ön)védelmünket. Belefogok rövid védőbeszédembe.

– Mi a rend, kérdem én? A rend szubjektív fogalom. Ahány ház, annyi rend. Van, kérem, nagystílusú rendetlenség, és van kisstílusú rend. Az előbbi művészet. Vonzó, mert az élet pulzál benne. Felszabadultan, fesztelenül, otthonosan mozgunk az ilyen közegben. Az utóbbi taszít, mert benne a kispolgár a fantáziátlanúság kalodájába zárja a létet. Mi, kérem, feleséggel az életet választottuk. Tudom, hogy ez néha kócosnak, vasalatlannak hat kívülről, de tessék csak közelebb lépni: látják ott azt a ruhakompozíciót a nappali közepén? Valóságos költészet! Vagy emitt, a fiúk szobája: mintha az úrtudomány előszobájában állnánk. Hogy a konyha? Ja, kérem, ez egyelőre kísérleti terep, laboratórium, házilagos elméleti tanszék.

Benne a rend és a rendetlenség ciklikus változásait követjük nyomon.

Hogy hova nyílik ez az ajtó? Ide, kérem, ne tessenek benyitni! Ez momentán átmeneti állapotokat tükröz. Hogy mióta? Mióta is, lássuk csak – reményvesztve nézek feleségem szemébe –, amióta beköltöztünk. (Hosszú szünet, torokköszörülés.) Kérem a tisztelt esküdtszék, hogy mérlegelve az itt látottakat és elhangzottakat, mentse fel az alpereseket a kínzó önvád alól! ♦